

Creador de l'Associació Catòlica de Dirigents de Sabadell

per Josep M.ª Guix i Ferreres. Bisbe de Vic.

Cap a les darreries de la dècada dels 50, Antoni Forrellad, amb un grup d'amics, creà l'Associació Catòlica de Dirigents de Sabadell, entitat marginal de l'Acció Catòlica, que tenia com a finalitat envigorir l'esperit social cristià dels seus membres, difondre la doctrina social de l'Església i fomentar la seva aplicació. Aprovada el dia 20 de març de 1958, celebrà la primera Assemblea el dia 4 de juny; en fou elegit president per dos anys el senyor Forrellad, que de fet ja n'exercia les funcions des dels primers passos fundacionals.

Aquesta Associació volia ser -i era de fet- una aplicació, a nivell sabadellenc, d'unes inquietuds socials cristianes, viscudes per un bon nombre d'empresaris d'Europa i Amèrica, que havien penetrat, ja feia ufs quants anys, en algunes diòcesis d'Espanya. En efecte, l'any 1931, s'havia creat la Conferència Internacional de Patrons Cristians, a la qual pertanyien les Associacions Nacionals d'Holanda, França i Bèlgica. Formava part de l'OIC (Organitzacions Internacionals Catòliques) i mantenia vincles orgànics oficials amb la Santa Seu. L'any 1949, aquesta Conferència Internacional s'havia transformat en la UNIAPAC (Unió Internacional d'Associacions Patronals Catòliques) i, l'any 1962, després del Concili Vaticà II, mantenint la mateixa sigla, va denominar-se Unió Internacional Cristiana de Dirigents d'Empresa per tal d'obrir-se a empresaris d'altres confessions cristianes. Aquí a Espanya, el dia 23 de maig de 1951, va crear-se "Acción Social Patronal" (ASP), aprofitant algunes realitats ja existents ("Apostolado Social Catòlico"; "Associació Catòlica de Dirigents", de Barcelona; "Instituto Social Patronal", de València; algunes "vocals patronals" dels Consells Diocesans dels Homes d'Acció Catòlica, etc.). En els primers moments, ASP formava part de l'Acció Catòlica Espanyola, com un moviment d'Apostolat especialitzat.

Des d'un bell començament, l'Associació Catòlica de Dirigents de Sabadell va mantenir uns bons llaços d'amistat i col·laboració amb l'entitat del mateix nom de Barcelona i, posteriorment, també amb les Associacions semblants de Girona, Manresa, Vic, etc.

A petició d'Antoni Forrellad -amb

qui m'unia una forta amistat des de l'any 1953- l'arquebisbe de Barcelona em nomena consiliari de l'Associació de Sabadell el dia 22 d'octubre de 1958. Des de llavors, ens trobàvem cada setmana, sia a nivell de Junta Directiva, sia a nivell de socis, per aprofundir l'estudi d'algun tema o per traçar els plans d'actuació tant de cara a dins com enfora de l'Associació per tal de plasmar l'esforç

de l'entitat en alguna realització ciutadana. Els membres de la Junta, durant el curs 1958-59, solíem reunir-nos, havent sopat, al domicili d'en Forrellad (carrer de Sant Pau) tot prenent cafè o una infusió d'herbes. A més d'amfitrió, el senyor Forrellad sempre era el principal animador. Les sessions d'estudi obertes a tots els membres, durant aquest primer període, les teníem al domicili social de la Companyia d'Aigües (Alfons XIII, 5).

Des del començament del curs 1959-60 -tercer any de la presidència efectiva d'en Forrellad, segon de la seva presidència oficial-, l'Associació Catòlica de Dirigents de Sabadell havia assolit plena maduresa interna i externa en el camp de l'estudi i en la projecció pràctica tant dintre l'empresa com sobre la ciutat.

La vida de l'Associació -gràcies a l'impuls que li donà en Forrellad, secundat per la Junta- millorà sensiblement. Cada setmana hi havia sessió d'estudis, que començava a les 8 del vespre amb unes paraules molt breus del consiliari i, després de l'exposició d'un tema (normalment a càrrec d'un professor o especialista en la matèria estudiada), acabava amb un diàleg animat entre el ponent i els assistents.

Les sessions d'estudi dels dimecres versaven cada curs sobre quatre o cinc grans temes que eren aprofundits des de diversos angles. Al final de l'estudi de cada un d'aquest temes se solien redactar unes conclusions.

Per tal de mantenir la vida interna de l'Associació, el president Forrellad promogué l'edició d'un full informatiu setmanal (els mesos de juliol, agost i setembre era mensual), de tipus foli, imprès per ambdues cares i a dues tintes, on es feien les convocatòries, es resumien els punts principals de les ponències, hi escrivia quinzenalment el consiliari, etc. Amb aquest mateix objectiu, en Forrellad i els seus companys de Junta llogaren uns locals propis per a l'Associació en el carrer de Sant Pere, n. 3, 1er. pis, que foren beneïts i estrenats el dia 25 de novembre de 1959.

A més de les sessions setmanals d'estudi, es tenia una conferència trimestral a l'Auditori de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, dirigida principalment als matrimonis de l'Associació però oberta al públic en general. Normalment ana-

va a càrrec del consiliari. En un pla més espiritual, es tenia un recés trimestral al Santuari de la Salut, amb meditació, missa i homilia, sopar i col.loqui. L'Antoni Forrellad posava en joc tota la seva bonhomia i la seva força persuasiva per animar els membres de l'Associació que no faltessin a aquestes trobades espirituals.

L'Associació maldà per formar socialment la mentalitat dels seus membres i despertar en ells el desig d'aplicar la doctrina social de l'Església en llurs empreses. Procurava també difondre en àmbits més amplis les conclusions i compromisos a què arribava per tal de fer progressar socialment les relacions laborals, sobretot a la ciutat de Sabadell. En Forrellad predicava amb l'exemple; per això s'afanyava a posar en pràctica a la seva empresa totes aquelles millores socials que s'anaven veient necessàries o convenients a través dels estudis i discussions de l'Associació.

L'Associació també s'esforçà a fer prendre consciència als seus membres i a la ciutat de Sabadell d'alguns problemes que l'afectaven i cercà la manera de posar-hi remei. Així, per exemple, féu un estudi sobre la situació humana en els suburbis de Sabadell; juntament amb el Patronat d'Acció Social Ciutadana, construï grups escolars a les barriades de Can Puiggener, Torre Romeu, Arraona, Ntra. Sra. de Gràcia i la Creu de Barberà; creà una immobiliària (VI.SA.SA: Vivendes Sabadell S.A.) que, amb les 500 vivendes construïdes al barri de la Concòrdia i amb les 800 edificades a la barriada de Les Termes, es convertí en estímul, exemple i model per a iniciatives i realitzacions similars en d'altres poblacions; promogué la creació de "Càritas Interparroquial" de Sabadell, etc.

A nivell nacional, en Forrellad era molt apreciat dintre "Acción Social Patronal" com a home de seny, de visió realista i de sentit pràctic, que encomanava optimisme i coratge. Les seves intervencions en les Assemblees Nacionals -recordo les de València, Sevilla, Madrid...- eren molt ben acollides. Mereix un relleu especial la seva intervenció en la VI Assemblea Nacional de Sevilla, en la qual presentà una comunicació de l'Associació de Sabadell referent a la informació, les realitzacions socials dintre i fora de l'empresa, la vida de l'entitat -que havia de manifestar-se en la renovació de càrrecs, l'acció proselitista, la formació dels afiliats, les relacions amb altres agrupacions empresarials i obreres, etc.-, l'atenció espiritual

Perspectiva de la Urbanització Concòrdia, l'any 1961.

als membres, els serveis tècnics de la central d'ASP, les publicacions, etc.

Fidel al seu principi d'iniciar empreses i promoure homes, en Forrellad deixà la presidència i la Junta Directiva de l'Associació el 14 de juny de 1960. A partir d'aquell moment, ell fou oficialment un de tants dintre l'entitat. Tanmateix, això no féu pas disminuir el seu interès per l'Associació ni la seva col.laboració constant i exemplar a les tasques i objectius que s'anaven programant.

Voldria acabar amb una anècdota que revela de manera molt eloqüent com era l'Antoni Forrellad. En una de les sessions de l'Associació, prengué la paraula i, amb visió profètica i amb veu apassionada, digué que era una vergonya que a Sabadell, un ciutat tan nequiejada per la febre del treball i el desfici dels negocis, no hi hagués ni una sola comunitat de religioses contemplatives que donés una glopada d'esperit a aquella carcassa urbana i fabril i elevés a Déu, tot transformant-lo, aquell immens esforç laboral. La realització d'aquest somni no fou fàcil, però es posà immediatament fil a l'agulla i, després de superar una sèrie de dificultats, tot quedà ben arrodonit: l'any 1964 les Carmelites Descalces quedaven instal.lades en el carrer Quevedo de Sabadell. Quant i com l'Antoni Forrellad contribuï a realitzar-ho -fins i tot en l'aspecte econòmic-, només ho sabem molt pocs, a més de Déu.

Vaig deixar l'Associació el 31 de desembre de 1961, en ser nomenat professor i sots-director de l'"Instituto Social León XIII", de Madrid. Però vaig mantenir sempre els lligams de l'amistat amb aquells antics companys. Anys després, quan em topava amb en Forrellad o amb algun d'aquells homes que,

amb ell al davant, havien posat en marxa l'Associació Catòlica de Dirigents a Sabadell, comentàvem força satisfets la tasca feta. No havia estat una "quixotada", sinó una empresa que havia valgut la pena. En la dècada dels 50 i dels 60 un grup d'homes joves i d'empenta -empresaris i professionals- capitanejats per Antoni Forrellad, van avançar-se al Concili Vaticà II i començaren a posar anticipadament en pràctica l'esperit i la lletra de la constitució "Gaudium et spes", sobre l'Església en el món actual.

El dia 31 d'octubre de 1983, pocs dies abans que en Forrellad sofrís l'atac que havia de portar-lo a la mort, comentàvem per darrera vegada totes aquestes coses, ell, la seva muller i jo, tot dinant tranquil.lament a Vic.

L'Antoni Forrellad fou un home que estimà i serví l'Església amb diligència, generositat i eficàcia. Aquesta estimació -igual que la seva pietat- era sòbria i silenciosa, però sòlida i profunda i, sobretot, operativa. Aquesta operativitat, més que fruit d'uns coneixements teològics o d'una reflexió teòrica, era el gest espontani i senzill d'un cristià sense pretensions que posava al servei de l'Església els talents rebuts i els adquirits: la intel.ligència, la laboriositat, el seny, l'afabilitat, la senzillesa, l'optimisme, l'amor al país,... i, fins i tot, aquell esquitx gairebé imperceptible d'humor i de fina ironia que feia tan agradable conversar amb ell.

Estic convençut que, en presentar-se davant Déu per tal de rendir comptes, va escoltar ple de goig aquestes paraules: "Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. Allò que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor" (Mt. 25, 21 i 23). ■